

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 59.

Ottende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 8de Januar.

(Forts.)

Sasle (fortsat): Jeg troer nu ikke, at man kan sige, at Landvæsenkommis- sionerne i det Hele bestaae af sagkyn- dige Mænd. Det er vistnok en Mislighed, at Landvæsenkommisfainerne udnævnes af Ministeriet. Ministeriet kan ikke have person- ligt Bekjendtskab til eller Sagkundskab om disse Sager; det maa lade sig lede af Ind- stillinger fra Amtmændene, men disse ere lige- saalidt sagkynlige, og deres Districter ere saa store, at de heller ikke kunne have det nødven- dige personlige Bekjendtskab. Dertil kommer, at Landvæsenkommisjonerne ogsaa have an- dre Forretninger, til hvis Udførelse tildeels udfordres Indsigt i Lovgivningen, og derfor er der vistnok lagt en utilbørlig Bægt paa, at de Mænd, der attraae at blive Landvæsen- kommisfainer, have juridiske Kundskaber. Jeg troer ogsaa, at der er en anden Omstændig- hed, som har bidraget væsentligt til, at Folk have søgt om at komme ind i Landvæsencom- misjonerne, og det er den ulykkelige Omstæn- dighed, at der meddeles Landvæsenkommisfai- rernes Kammerraadstitel. Jeg anfører ellers meget nødtigt, hvad der kan være Motiv for Folk til at søge en eller anden Stilling, men her er det en Kjendsgjerning, at en stor Part af dem, der ere blevne Landvæsenkommisfai- rer, have, strax naar de have faaet deres Be- stalling, indløst deres Kammerraadstitel — jeg troer for omtrent 150 Rd. Naar Landvæ- senkommisjonen møder ved en Forretning,

møde 2 Landvæsenkommisfainer i Forening med Amtmanden, der er Formand. For det Første er det nu meget urigtigt, at Amtman- den har Stemme i Landvæsenkommisjonen, da han aldeles ikke kan antages at have en saadan Sagkundskab, at han kan bedømme de Forhold, som der komme for, men desuagtet afgjør han Sagen, hvor der er Dissens. For det Andet er han, som sagt, Formand, han skal lede Forretningen, og naar han ikke forstaaer det, der skal bedømmes, er det natur- ligt, at han heller ikke forstaaer at lede en saadan Forretning. Praxis er saaledes ble- vet, at Landvæsenkommisjonen møder ved Aastedet, gaar Vandløbet igjennem, derefter prøver, om der kan mægles Forlig, og dernæst affiger Kjendelse, men alt efter en meget over- fladisk Bedømmelse. Landvæsenkommisjonen kjender i Reglen ikke, hvorledes Vandfaldet er; den kommer til et fremmed Vandløb, den veed ikke, hvad Vandmasse dette Vandløb skal optage — og det er dog en nødvendig Betin- gelse for at kunne bestemme dets Brede og Dybde — den veed ikke, hvilke mindre Vand- løb der udmunde i det større, hvorledes de til- grændsende Jorders Bestaffenhed er, om der trænges til en fordybet Udgravning eller ikke, Noget, der ogsaa har en væsentlig Betydning med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet, da det er dem, der nyde godt af Udgravningen, som skulle udrede Erstatningen for Arbeidet. Landmænd, der have større Avlsbrug, maae, naar de ikke have særdeles gunstige Naturforhold, benytte Nivellering, og benytte de den ikke, maae de ofte ange det, men her derimod, hvor der er Tale om at regulere meget betydelige Vand- løb, er Nivellering længt fra ikke paabudt. Den er vel indrømmet, men under saadanne Betin-